

[Inger Gautier Schmit.]

Budgetter at sætte Tæring efter den mindskede Næring, vilde Landet staa ganske anderledes styrket og i Stand til at taale den Indtægtsnedgang, som i det kommende Aar vil blive ganske overordentlig truende for Balancen paa de offentlige Budgetter.

Men her har vi kun set dette, at det har været Skatter og atter Skatter, der er udskrevet, og Løfter om nye og meget store Skatter, som vi har i Sigte, samtidig med at Befolkningens Skatteevne svigter mere og mere. Den, der ikke kan se, at dette absolut maa føre nedad og dybt nedad, maa, synes jeg, i overordentlig høj Grad mangle Forstaaelsen af Tidens Alvor.

Kort før Valget fik vi jo Finansloven forelagt, og der gik som et Sejrsbrus ud over Landet om den dygtige Finansminister, som havde Balance paa sit Budget. Man skrev, at det var en stor Dag for Finansministeren og saa videre. Ak, det var før Valget, nu efter Valget gaar den samme Finansminister op og meddeler Tinget, at der mangler mange, mange Millioner Kroner, for at Balancen skal opnaas.

Det er altsaa de Forhold, vi maa operere med, men jeg finder ikke, at det kan styrke Tilliden til, at den økonomiske Politik, som den siddende Regering har ført, er den, der fører til Helsebod for det danske Folk, for dansk Erhvervsliv i Øjeblikket. Jeg finder heller ikke, at den økonomiske Politik, som føres, bidrager til at smelte By og Land sammen, thi som et af de meget store Onder ved Tidens Vanskelighed ser jeg dette, der er saa overordentlig faretruende for et lille Folk, at By og Land kommer til at staa mod hinanden, at man ligesom ser med misundelige Blikke paa hinanden og mangler den rette Forstaaelse af hinandens Forhold. Som en, der kender baade Byforholdene og Landforholdene særdeles godt, kan jeg ikke andet end udtale min Beklagelse af, at den Politik, der er ført, ikke i mindste Maade har bidraget til at bringe By og Land sammen i fælles Interesse og i fælles Ønske om at bære Byrderne sammen, idet man i alt for overvejende Grad fra Regeringen Side har ført en Politik, der holder Haanden over Byerhvervene, medens det var Landet, der maatte lægge Ryg til Vanskelighederne.

I min Finanslovtale sidste Aar fremførte jeg nogle Bemærkninger om Landbrugets Afsætningsforhold, idet vi allerede sidste Aar var klar over, at en hel Del Varer ikke kunde afsættes i Udlandet paa Grund af Told og Kontingentering, og jeg

henstillede da til Landbruget at gøre meget alvorlige Bestræbelser for at oparbejde et langt større Marked hjemme i Danmark, navnlig søge at finde en større Forstaaelse med danske Husmødre, idet det ganske ubestrideligt er Kvinderne, der leder Hjemmenes Økonomi, i overvejende Grad besørger Indkøbene ogsaa af Landbrugsvarer. Jeg paapegede, at det danske Landbrug, der havde været saa trygt med Hensyn til sine Afsætningsforhold i Udlandet, i alt for høj Grad havde forsømt at interessere sig for det meget store Hjemmemarked, der meget godt kunde oparbejdes, om man ellers satte Kræfterne ind paa det og organiserede det paa forstandig Maade.

Nu glæder det mig at se, at man indenfor Landbruget med stor Kraft er gaaet frem med dette Forhold for Øje, og jeg kan forsikre, at hvis man her bruger forstandig, købmandsmæssige Metoder, er der ingen Tvivl om, at der i vort indenlandske Køb kan blive en stor Aflastning for mange af de overflødige Varer, som vi ikke kan faa sendt til Udlandet.

Men her vil jeg paa mange Husmødres Vegne udtale Ønsket og Haabet om, at man finder saadanne Salgsmetoder, som gør det muligt, at ikke en alt for overvældende Grad af Prisen bliver liggende paa andre Steder end netop hos Producenten. Thi det kan ikke andet end forbavse en Husmoder her i København, som maa betale en Liter Sødmælk med ca. 30 Ø., at man ude omkring i Mejerierne, altsaa for Landbrugernes Vedkommende, kun opnaar saadan noget som ca. 7 Ø. for den samme Liter Mælk. Vi synes, det maatte være muligt paa en eller anden Maade ved en forstandig Ordning at bringe disse livsvigtige Produkter ind til Byerne — ikke mindst ind til Hovedstaden, hvor der lever de Tusinder af Børn — til Priser, som gjorde det muligt for den ubemidlede Del af Befolkningen i langt højere Grad end nu at bruge Mælk.

Det samme gælder for en Artikel som Kød. Det er jo saadan, at Landbrugerne i Øjeblikket faar en utrolig ringe Pris for denne Vare. Der er derfor noget urimeligt i, at Husmødrene inde i Byen saa at sige kun ganske uvæsentligt mærker den betydelige Prisnedgang, der har fundet Sted. Det maa jo være, fordi alle de paaløbende Udgifter, indtil det bliver solgt fra Butikken, er saa store, at Husmoderen ikke kan komme til at profitere fuldt ud af den lave Pris.

Maa jeg i Forbindelse med dette sige, at et hvilket som helst Arbejde, ogsaa fra Statens Side, der tager Sigte paa at dygtiggøre den danske Kvinde, den danske Hus-